

Tehetséggondozó Műhely

Folyóiratunk hosszú évek óta fektet nagy hangsúlyt fiatal tehetségek felkutatására és segítésére. Lapszámainkban rendszeresen jelennek meg olyan szerzők, akik először a Műhelynek mutatták meg kézírataikat. 2022-es évfolyamunkban tehetséggondozó műhelyt s ezzel együtt új rovatot indítunk olyan pályakezdő költők számára, akik eddigi szövegmutatványaik alapján bizonyították, hogy a versteremtő tehetség birtokában vannak, és akiknek megkülönböztetett figyelemmel szeretnénk nyomon követni, támogatni alkotói fejlődését. A program résztvevői közül jelen lapszámainkban Zsigmond Soma verseit közöljük.

Zsigmond Soma
(Szeged, 2004):
Helvéción töltötte
gyermekéveit, majd
Budapest külvárosaiban
nőtt fel. Diák, nem-költő,
olvasó. A Pannonhalmi
Bencés Gimnázium 12.
osztályos tanulója. Jelenleg
Budakalászon él.

ZSIGMOND SOMA

népliget

meghalt az alkony, s bársonykék huzatba
csomagolta a vágy nedveit. egy forgó
szempár, körkörös tekintet világít a hideg
ágyon. felboncoltalak. pár könnyező felhő
veri az üveget, képtelen bejutni. az ablak
grafikája – erős, bátran húzott vonalak –
formálja az időt, ezt a tehetetlen vashengert.
elázunk egymásban, testünkről aktokat
készítek, mielőtt puha gyolcsba tekernék
– mi így szeretünk. meghalt az alkony, s
végtagjaink meztelenül nehezednek a
bűntudatba. arcod fáradt szürkület, elmos,
beborít, mint egy zivatar a népligetben.

álom

láttam a sivatagban felejtett
forró csókokat,
ahogy a délibábokban járnak
részezen.
apró szilánkokon, a Szahara
ölében szeretkeznek,
dús, zöldellő oázisokban vetkőztetik
egymást meztelenre. izzó vasak közé fekszenek,
hátukra olvad homok, és üvöltésüket nem hallja
senki – a feledés netovábbja.

le chat

hűvös kenőcsök az ujjaid, elkenik rajtam áhítatod.
hatalmas a belmagasság, és a sarkok szögei összehúznak.
hajunkba szél kap, ráznak a kilométerek,
mint egy lázas gyermeket a végtelen hideg.

aztán a fáradt fellegek. nap nap után, izzadó tenyerek,
kócos hajak tömege. lombkoronáik sűrű rendszert alkotnak,
átlátni rajta képtelenség.

tanulod az érintést. hogy mikor elég a szorításból,
és mikor lehet engedni – elengedni. vagy éppen
idegesen húzni a gázt egy elektromos roller kormányán,
addig, amíg egy macska át nem a szalad az úttesten
s rozsdabarna csíkjaival figyelmeztet:
érdemes betartani a közúti rendelkezések egységes szabályait.

kapcsolók

megpróbálok kikapcsolni az érzékszerveket.
hátaban acélszürke fémlap, megkérsz, mint
amikor az egyberuha zipzárt kell lehúznom,
hogy csavarozzam le a háta. lapockáid
között rézsínű zsinórok, zöld-piros kapcsolók
jelzik, hogy hova kötötték be a vágyakozást,
a szemérmetlen reményt. fehér párnák közé
fekszel, üveges szemed a plafont pásztázza.
mikor melléd bújok, hideg a tested, nem folynak
benned elektronok. a gombok fakón fénylenek,
megmerevedett áramkörök. bőröd mészfehér,
ujjbegyeidben az idegek halott csókjai lilára
színezik a körömágyat – mint akit lekapcsoltak,
úgy fekszel szemeim nehéz medrében.

először a friss vízcseppek, ahogy ránehezednek
a mentazöld fűszálakra. igen, ez maradt meg. aztán
a halk motorzúgás, a kipufogógáz kemény füstje, amikor
arcomba csapódik. íze tömörre lapul nyelvem alatt,
szemeimben mégis lágy. nyílik a kocsiajtó, hidegek
bent az ülések. hagyd. úgylis felmelegszenek.
márciusi lepel az,
ami most beránt – és újra meg újra, ahogy
telnek az évek.
kíméletlenül.
a poros út.
egy libbenő szoknya.
a magyar határ.
az osztrák határ.
ahogy közelednek az Alpok, és széldzsekiben látogatjuk
meg a bőgő Madonnát. a kisgyermek Jézus a karjaiban fekszik,
kék szemei a kápolna töredezett mennyezetére merednek
(akár az égbolt is lehetne). sosem értettem, hogyan lehet egy
ilyen csúnya babát kifarangni. vagy csak az idő vaskereke az,
ami forog végtelen, mint egy ördögszekér, és elengedi a lakkot?
steril benzinkutak. tükörsima aszfalt. pár euróért vásárolt szendvicsek.
merevek a szellők,
és merevek a betonkorlátok,
amik összetartják a parkolót.
hideg körökbe zárnak.
gondolkodni akarok,
de csak a hatalmas szerpentinek
járnak a fejemben. hova tovább?

*

álmom? az álmom hetyke valóság csupán.
izzadtan ébredni, nyújtózni a kusza lepedőn.
mellkasomon városok térképe, felülnézetből
láthatod az utcákat, kicsiny sarkokat.
szemeddel követheted a kék pontot
– igen, ezek mi vagyunk, ahogy forgolódunk
a google mapsen. középkori házak között
aprócska templomra bukkanasz, benézel,
és csalódva konstatálod: még tart az istentisztelet.
arcodat takarod. figyeled, ahogy
izzik a napkorong. árnyékba
vonulunk, hűvös paradicsomba.
nem az én vagy a te diadalát
üljük ma ezen a roskatag fapadon, ez
inkább egyfajta fáradság, a magány.

aztán az este. a szív kurzív húrjai összecsengnek a fakó lombok alatt.
az, hogy a pillanatban eltévedsz, és nem találsz a sikátorok között a kiutat,
vagy éppen a főtérre bukkanasz, és a sok turistától nem látod, hogy az út,
amit keresel, most macskakövekkel van kirakva. feketén ballagó árnyékok
a sugárúton, elsuhanó autók vad fény-nyomai. halkan csukódik az ajtó,

s a villany kellemes zúgása jelenti: megérkeztünk.

